

ומתריצין: לא משום שנעשתה הזריקה על ידי כהן פסול נדחה הקרבן ולכן אין לו תקנה, אלא משום דפסול הכהן הפסול לקרבן במחשבה פסולה, שחשב לאכלו חוץ לזמנו וחוץ למקומו.

ומקשינן: אי הכי, שמחשבתו של כהן פסול פוסלת את הקרבן, מדוע פסול רק באופן שזרק את הדם במחשבת פסול? והרי מחשבת הכהן הפסול בשעת קבלה, נמי צריכה לפסלו!?

ועוד יקשה, מי פסלה מחשבתו של כהן פסול? והאמר רבא: אין מחשבה פסולה מועלת [מועילה] לפסול את הקרבן אלא במי שראוי לעבודה, היינו כהן כשר, ובדבר הראוי לעבודה, להוציא מנחת העומר, הבאה מן השעורין, שאינה ראויה לעבודה אחרת אלא לזאת בלבד, ובאה להתיר את אכילת התבואה החדשה, ולא משום קרבן היא באה, (24) ובמקום הראוי לעבודה, להוציא נגם המזבח שאם חיטבו בעבודת הקרבן מחשבת פיגול בשעה שהמזבח היה פגום, אין הקרבן נפסל, ואם תוקנה פגמתו באותו היום, אפשר להקריבו!

ומתריצין: לא תימא לדייק מהמשנה שאם זרקו הכהן הפסול במחשבת פסול לא ניתן לחזור ולקבל את הדם ולזרוק, כי באמת מחשבתו הפסולה של הפסול אינה מפגלת את הקרבן ואפשר שיחזור הכשר ויזרוק, אלא אימא, שחטו פסול במחשבת פסול, לא ניתן שוב להכשירו, מכיון שהכל כשרין

ומקשינן: אם מדובר באופן שנתנו פסול, מדוע אינה נחשבת זריקה כלל? הרי יש כאן זריקה פסולה, שכשם שזריקה במקומה על ידי כהן פסול הינה זריקה פסולה, הוא הדין לזריקה שלא במקומה, היות וכבמקומה דמי [שהרי אם היתה נעשית על ידי כשר, היתה מכפרת], ואם כן, ליהוי הדם כולו דחוי, כדין זריקה פסולה הנותנת בדם הנותר דין "שיריים", ודוחה אותו מלחזור ולקבלו!?

והראיה שזריקת פסול דוחה את הדם, מהא דתנן לקמן [לב א] גבי פיגול: וכולן, כל הפסולים, שקיבלו את הדם במחשבת פסול לאכול את הבשר חוץ לזמנו וחוץ למקומו – אם יש עדיין דם הנפש, יחזור הכהן הכשר ויקבל, ויזרוק ללא מחשבה פסולה ויוכשר הקרבן, משום שמחשבת הפסול של הכהן הראשון שקיבל אינה מחשבה לענין לפסול את העבודה, מאחר ואין הוא ראוי לעבודה!

ומשמע שדוקא בקיבלו הפסולין במחשבת פסול ולא זרקו – אין, בכך אפשר לחזור ולהכשירו על ידי מתן דם נוסף כהן כשר, אבל אם זרקו הפסולין לדם, לא ניתן עוד להכשיר את הקרבן במתן דם נוסף. מאי טעמא? לא, משום דהוי שנעשה הקרבן בזריקת הדם על ידי הפסול לקרבן דחוי, כיון שזריקה מסתיימת עבודת הכפרה, והיא נעשתה בפסול, לכן נדחה הקרבן ולא ניתן להכשירו עוד (25).

זריקתם מועילה לכלום, זריקת טמא במקומה מועילה לעשות דין "שיריים" על הדם הנותר ואי אפשר לזרוק. ותמהו הפנים מאירות וטהרת הקדש, שאם כן אף כשנתנו שלא במקומו, מאחר וכמקומו דמי ונחשב נתינה מדוע יכול הכשר לחזור ולקבל? ויעיין בשיטה מקובצת שהוסיף כי יש לחלק בין נתינה במקומה לנתינה שלא במקומה אשר בה יש דיחוי נוסף לדם מלבד מה שנדחה מחמת שנתנו פסול, והכלל הוא שככל שהזריקה נעשית יותר בהכשר כך היא פוסלת את שאר הדם ועושה שיריים וכיון שזריקה זו נעשית שלא במקומה חסר בהכשרה ולכן לא נדחה הדם.

הקרבן אורה הקשה, כי אם אכן יש לחלק בזריקת הטמא לענין עשיית שיריים בין במקומה לשלא במקומה, מה הוקשה לגמרא בהמשך שיעשה הדם דחוי והוכיחה דבר זה מהמשנה אשר נראה בה כי זריקת פסולים דוחה את הדם, הרי יש לחלק ולומר, כי מה שכל הפסולים עושים שיריים הוא רק בזריקה במקומה אבל שלא במקומה אין עושים שיריים וכמו זריקת הטמא!?

23. הקשה הקרן אורה, מה ראייה יש ממשנה זו לגבי נתינת כל הפסולים, שמא באמת נתינת כל הפסולים אינה דוחה את הדם ולא נעשה "שיריים" על ידי זריקתם, והטעם שלא כתבה המשנה לגבי זריקה "יחזור הכשר ויקבל" הוא משום שבין כל אלו הפסולים כלול ג"כ הטמא שזריקתו במקומה ודאי עושה "שיריים" ונדחה הדם ולא יתעיל בו מה שיחזור הכשר ויקבלנו.

ותירץ הטהרת הקדש, שהיות והטעם שזריקת טמא עושה שיריים הוא מפני שבקרבן ציבור זריקתו מרצה ולכן נחשבת

24. כן פירש רש"י במנחות [נה ב], וכן כתב הרמב"ם [הלכות פסולי המוקדשין, פרק י"ד הלכה ג'] שאין השעורים דבר הראוי לשאר קרבנות, אולם השיטה מקובצת [אות יג] פירש שהטעם שאין מנחת העומר ראויה אלא לעבודה זו בלבד הוא משום